

Proletarer i alle lande, foren jer!

Organiser massernes oprør under marxismen-leninismen- maoismens fane!

Denne første maj 2025 hilser vi, Internationalt Kommunistisk Forbund (IKF), med glødende kommunistisk inderlighed vores klasse, det internationale proletariat og alle verdens undertrykte nationer og folk. Vi hilser vores våbenkammerater i den Internationale Kommunistiske Bevægelse som helhed, alle de Kommunistiske Partier og Organisationer, der kæmper for at løfte den krigeriske stræben efter vores fælles endemål, kommunismen, til stadig højere niveauer indtil vores endelige sejr. Vi hilser de væbnede afdelinger af arbejdere og bønder, som kæmper heltemodigt i Folkekrigene og de væbnede kampe, der udfolder sig under kommunisternes ledelse, baseret på den proletariske ideologi. Vi hilser folkemagtens organer på de forskellige udviklingstrin, der findes i de lande, hvor kommunisterne har rejst sig i våben og ødelægger den gamle reaktionære magt. Vi hilser alle de revolutionære og sande demokrater, som over hele verden bringer de største ofre sammen med os i den ubarmhjertige kamp mod imperialismen, revisionisme og reaktion.

På denne dag marcherer vi skulder ved skulder under vores flammende røde banner med hammer og segl, mere fast besluttede end nogensinde på at sætte en stopper for den årtusindgamle udnyttelse af menneske ved menneske, fulde af revolutionær optimisme og med absolut overbevisning om vores sags retfærdighed. I dag er vores dag, hvor vi samler vores kræfter og for vores øjne ser de voksende rækker af et internationalt revolutionært kontingent under dannelsen, der er besluttet på at storme himlen.

Betingelserne for udviklingen af den proletariske verdensrevolution er fremragende, vinden blæser vores vej, og et kig på verdenssituationen kan kun bekræfte dette.

Verden i dag er præget af imperialismens generelle krise, dens accelererende forrådnelse og evigt voksende parasitisme.

USA-imperialismen, der politisk ledes af Trump-administrationen, forsøger i øjeblikket desperat at reorganisere sin økonomi ved at gennemtvunge justeringer på verdensmarkedet, genvinde positioner, stramme grebet om de undertrykte nationer og bryde sine imperialistiske konkurrenters alliancer og koalitioner med den kinesiske socialimperialisme som hovedmål. Derfor anvender den, hvad der kan beskrives som økonomisk »kanonbådsdiplomati« -taktik, hvor den udnytter det faktum, at den er den største eksportør af kapital i verden og »verdens største forbruger« (den største parasit). Trump-administrationens politiske, økonomiske og militære tiltag, hvad enten det drejer sig om den øgede negation af de institutioner, der blev oprettet efter Anden Verdenskrig (som FN), oprøret i NATO eller toldsatserne, er ikke udtryk for den folkemorderiske degenererede Trumps uberegnelige karakter, men for en bevidst plan fra den del af den amerikanske finanskapital, der politisk er repræsenteret af Det Republikanske Parti. Yankee-imperialismen er imidlertid belejret af verdens folk, og hans uhæmmede ambitioner sætter ham i en position med stigende isolation af de andre imperialistiske lande; faktisk reduceres hans magt konstant, og den forenede front af verdens folk mod imperialisterne, med USA i spidsen, er og vil blive udvidet konstant. Yankee-imperialismen er hovedfjenden for verdens folk og fungerer som verdens kontrarevolutionære gendarmeri.

Kommunisterne må klart vise masserne, at det at fokusere på Trump og apartheid-etterkommeren Musk og den påståede trussel fra »oligarkerne« (som om den imperialistiske stat ikke altid repræsenterer finansoligarkiets interesser) og den »fascistiske fare« er at sakke i hælene på det Demokratiske Parti og hvidvaske USA-imperialismen. Den så »charmerende«, »demokratiske« og »progressive« Obama var ikke bedre end Trump; begge er krigsliderlige masse-mordere, begge repræsenterer interesserne for den mest monstrøse parasit, som historien har set. Enhver USA-administration vil være netop det, den politiske administration af den imperialistiske stats interesser, vil tjene dens mål og målsætninger og vil altid være en ærkefjende af de undertrykte nationer og folk i verden.

Stridighederne mellem imperialisterne stiger til nye højder, og USA-imperialismen forsøger på forskellige måder at fastholde sin svindende magt og neutralisere sine voksende rivaler. Alligevel er ingen af de andre imperialistiske magter på kort sigt i stand til at konfrontere den politiske, økonomiske og militære overlegenhed hos USA-imperialismen, som dominerer det imperialistiske system.

Særligt siden krisen i 2008 har det imperialistiske system været rystet af økonomiske, politiske og militære kriser. Sammen med tendensen til nedgang i USA-imperialismens hegemoniske position opstår der nye polariseringer og alliancer inden for det imperialistiske verdenssystem. Den kinesiske socialimperialisme forsøger mere og mere - inden for dynamikken af ledtog og strid – at gå ind i visse regioner og sektorer i konkurrence med USA. Den russiske imperialisme har øget sine militære tiltag mod den »vestlige« imperialismes ekspansion under ledelse af USA-imperialismen gennem NATO, og de imperialistiske konflikter har nået en ny dimension, især med krigen i Ukraine. Mens de imperialistiske magter i EU (især Tyskland og Frankrig) er en del af USA-imperialismes økonomiske og militære tiltag igen med krigen i Ukraine, forsøger de også at opnå en mere militær fremtrædende position på egen hånd.

Det socialimperialistiske Kina er midt i sine interne modsætninger inddæmmet af yankeernes manøvrer og kan ikke nå de væksthiveauer, der skal til for at blive en supermagt, og det er plaget af en krise i ejendomssektoren, som ikke formår at stimulere det så nødvendige interne forbrug. Den japanske økonomi er mere forbundet med den amerikanske end nogensinde, da den i Japan har været den største udenlandske investor i landet i de sidste fem år, og dets politiske og militære kapacitet er forsvindende lille i forhold til Kina, og derfor er Japan helt afhængig af USA's »beskyttelse«. Tyskland er i sit tredje år med fuld recession, dets vigtigste handelspartner er USA, og enhver forstyrrelse i den industrielle eksportsektor vil få alvorlige konsekvenser for den »sociale fred« i landet, som er det tyske borgerskabs største politiske bekymring; samtidig konfronteres de med politiske problemer med at danne en »stabil« regering og nødvendigheden af at »normalisere« AfD's ultrarettigheder. Frankrig står over for stigende økonomiske problemer og forsøger desperat at bruge sin relative militære magt som et redskab til at trænge igennem i EU og har alvorlige interne problemer med konflikten mellem præsidenten og parlamentet (hvilket gik så vidt, at man i april forbød en vigtig kandidat at stille op til det næste præsidentvalg). Den »Europæiske Union« som helhed er et rod, ude af stand til at løse nogen af sine store problemer på grund af sine interne modsætninger; det eneste, den virkelig har været i stand til at opnå på det seneste, bortset fra de fortsatte masse mord på immigranter i Middelhavet, er den skandaløse indgriben i det rumænske valg i en fuldstændig negation af dette lands suverænitet; det såkaldte »Genoprustning af Europa«-projekt er hovedsageligt baseret på udgifter, som der ikke er fundet dækning for, 650 milliarder euro ud af i alt 800 milliarder, der er annonceret, har ingen dækning. Italien har et enormt gældsproblem og forsøger at bevare et så godt forhold som muligt til USA, så de kan bruge det til at få bedre betingelser i den interne kamp i »EU«. Storbritanniens eneste chance for at bevare sin nuværende rolle i verden er ved at alliere sig med USA og kan ikke opnå noget uden at handle i samarbejde med andre imperialister. Canada kan kun protestere, når der åbent sættes spørgsmålstejn ved landets suverænitet, og bliver ydmyget igen og igen af den amerikanske regering. Og endelig er Rusland, den eneste imperialistiske magt,

som kan måle sig med USA, når det gælder militær styrke, på grund af sit atomarsenal, kørt fast i tre år i sin aggressionskrig mod Ukraine og betaler en høj pris i denne uretfærdige krig.

I Mellemøsten, Afrika og Asien er kampen om indflydelse mellem imperialisterne intensiveret, og militære interventioner er udbredte. Denne udvikling fører til en intensivering af modsætningerne mellem de imperialistiske magter. På den ene side NATO-komponenten, ledet af USA og dets allierede (Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Canada, Japan, Australien osv.), og på den anden side den imperialistiske sammensætning centreret om Rusland og Kina. Disse komponenter kan ikke kun ses i Europa, men også i Asien og Stillehavsregionen. USA's politik om at inddæmme Kina har ført til militære alliancer med lande som Japan, Australien, Storbritannien og Canada. Efterhånden som Kina er blevet en af de største aktører, har USA og dets allierede defineret det som en strategisk trussel og forsøgt at inddæmme det. Intensiveringen af disse modsætninger udgør muligheden for et nyt krigshotspot i Asien-Stillehavsregionen.

Kort sagt har magtbalancen i den imperialistiske verdensorden en tendens til at ændre sig, men indtil nu er ingen af de store imperialistiske magter i stand til at starte en ny verdenskrig for at udfordre USA-imperialismen. Derfor afleder alarmistisk propaganda udelukkende opmærksomheden fra hovedtendensen, som er revolutionen. Men situationen med skærpede modsætninger har øget faren for nye og større imperialistiske krige (endda en verdenskrig), gnisten, der vil antænde den, kan komme når som helst i den aktuelle situation. Kommunisterne må forstå revolutionen som hovedtendensen for at kunne forstå tidens behov korrekt.

De krige, som imperialismen antænder i de undertrykte nationer, som en del af deres strid og et udtryk for deres ønske om at opdele verden på ny, er først og fremmest plyndringskrige og krige for at underlægge sig de lande, der udsættes for direkte eller indirekte aggression. De krige og væbnede konflikter, der udspiller sig i Afrika, fra Libyen i nord til Mozambique i syd og fra Sahel i vest til Somalia i øst, har alle denne karakter. Det samme gælder for de krige og væbnede konflikter, der spænder fra Palæstina til Myanmar. Igen lever vi i en periode, hvor flere krige føres og forberedes, imperialistisk aggression, militære opfindelser og kup iværksættes. Disse krige er moderne kolonikrige, og udtrykket »stedfortræderkrige« forsøger at dække over denne essens. De, der tror på den imperialistiske løgn om »historiens afslutning« og »kapitalismens sejr«, som blev proklameret af USA-imperialismen i 90'erne i sidste århundrede, »glemmer« altid nationernes og landenes kamp for deres uafhængighed og befrielse; i deres vurderinger tages der ikke hensyn til den vigtigste faktor i historien, masserne, og derfor ignoreres folkeslagenes ønsker om revolution. Men igen og igen slår virkeligheden benene væk under elfenbenstårnets tænkere.

Over hele verden er Masserne i bevægelse og rejser sig i oprør

Den største generalstrejke og folkelige protest i landets historie fandt sted i Grækenland i april i år. Generalstrejker og strejkebevægelser i langt flere lande som Argentina, Indien og Sydafrika var rettet mod angrebene fra den herskende klasse og dens regeringer. Massive folkelige protester udvikler sig i Serbien. Den folkelige opstand i Bangladesh, der væltede regeringen. Massekampene i Tyrkiet, der har bragt vrede fra brede dele af befolkningen på gaden. Alt dette er blot nogle af de seneste eksempler. Efterhånden som udplyndringen og de moderne kolonikrige intensiveres, og befolkningen i undertrykte nationer vokser og fattigdommen øges, vil massernes revolutionære potentiale vokse til et punkt, hvor folk vil foretrække at dø i kamp frem for at sulte. Dette vil være grundlaget for antiimperialistiske kampe, nationale befrielseskrig, modstand mod aggression og revolutioner i almindelighed.

Sådanne forsøg som konspirationen for at likvidere den kurdiske nations heltemodige kamp for selvbestemmelse, som fremmes af den tyrkiske stat og dens imperialistiske herrer, vil aldrig lykkes. Kampen kan gå gennem komplekse vendinger, men i sidste ende vil de falske ledere blive fuldstændig afsløret, og masserne vil følge dem, der er de sande forkæmpere for deres sag, kommunisterne. Den imperialistiske oprørsbekæmpelsestaktik med »fredsaftaler« kan skabe tilbageslag, som det skete i Nepal, men den vil aldrig kunne vende historiens gang. Spørgsmålet er altid behovet for korrekt ledelse.

Det palæstinensiske folks heltemodige kamp mod staten Israels angreb, som er støttet og styret af USA-imperialismen, er ikke kun et strålende bevis på mod og beslutsomhed, men også på, at et undertrykt folk, så længe det holder et fast greb om geværet, stoler på sin egen styrke og opretholder en Enhedsfront mod aggressoren, er i stand til at modstå og besejre ethvert folkemorderisk angreb fra imperialismen. Men selv om modstand er en forudsætning for befrielse, er det ikke det samme. På trods af al sin herlighed vil Palæstinas Nationale Modstandsfront i sin nuværende sammensætning ikke være i stand til at lede de palæstinensiske folkemassers kamp til fuldstændig sejr og fuld national og Nydemokratisk befrielse af Palæstina. For at knuse og besejre staten Israel og dens imperialistiske herrer er en National Befrielseskrig, der opfylder den demokratiske revolutions opgaver, uundværlig. I imperialismens og den proletariske revolutions æra kan denne opgave kun løses under proletariatets ledelse. Uden ledelse af et Kommunistisk Parti, som i dag nødvendigvis må være et marxistisk-leninistisk-maoistisk Parti, der udvikler en Folkekrig og effektivt leder Enhedsfronten, vil Palæstinas befrielse ikke nå en fuldstændig sejr over det imperialistiske åg. Kun det Kommunistiske Parti, der kreativt anvender marxismen-leninismen-maoismen ved at tage hensyn til det historiske øjeblik og de nationale forhold midt i krigen, vil være i stand til at løse de forestående opgaver i enhver revolution, uanset om den er demokratisk eller socialistisk i sin karakter, og denne sandhed er almen gyldig og uden nogen undtagelse. Alle kommunister og revolutionære må støtte Den Nationale Modstandsfront i Palæstina

uden noget fejlt forbehold, forsvare den mod alle forræderiske opportunistiske angreb og samtidig fordoble vores indsats for at tjene de palæstinensiske kommunisters kamp for at danne deres marxistisk-leninistiske-maoistiske Parti.

Den Nationale Modstandsfronts episke kamp i Palæstina har antændt et opsving i den antiimperialistiske kamp i hele verden, lige fra den væbnede solidaritet mellem Yemens og Iraks folk til mobiliseringer af millioner i imperialismens citadeller. Denne bevægelse må og vil smelte sammen med det internationale proletariats revolutionære bevægelse. I dette aspekt spiller de marxistisk-leninistiske-maoistiske Kommunistiske Partiers fortropsskampe, der leder Folkekrigen, en afgørende rolle.

De maoistiske Folkekrige er lysende fyrtårne af håb, der viser vejen, hvorigennem national befrielse fra de halvkoloniale og halvfeudale åg, som imperialismen har pålagt os, kan vindes gennem den sejrriige demokratiske revolution. Vi har brug for flere af disse, og at de smelter sammen med de undertrykte nationers og folks igangværende kampe for National Befrielse til en mægtig storm, der fejrer imperialismen væk fra jordens overflade. I denne sammenhæng fortjener situationen i Latinamerika særlig opmærksomhed fra kommunister og revolutionære i verden.

I Sydamerika er der indført undtagelsestilstand i både Ecuador og Peru. I Argentina skyder fattigdommen i vejret, og masserne rejser sig i stærke folkelige protester med stigende tendens. Venezuela falder ikke til ro, og grænsekonflikten med Guyana kan når som helst eskalere til en væbnet konfrontation. I Colombia kan Petro-regimet - som på trods af sin demagogi ikke repræsenterer andet end bureaukratkapitalisternes og de store landejerers interesser i imperialismens, primært USA's, tjeneste - ikke pacificere landet, og flammerne fra den væbnede kamp er ikke forsvundet. I Bolivia løses konflikterne mellem de herskende klasser med vold, og det øjeblik, hvor masserne nægter at lade sig sætte op mod hinanden, kommer tættere på dag for dag. I Paraguay fortsætter guerillakampen. I Chile intensiveres kampen for jord, og væbnet kamp på landet er allerede en realitet. Vigtigst af alt i den nuværende situation er, at der på landet i Brasilien er begyndt en mægtig omvæltning, og de fattige bønder kæmper mod de store landejerers håndlangere samt politiet og de væbnede styrker, der støtter dem, med geværet i hånden i en generel sammenhæng med en stigende bølge af folkelig protest over hele landet. Den reaktionære regering under opportunisten Luiz Inacio, der er imperialismens, især yankeernes, tjener, kunne ikke nå mere end at fejle i forsøget på at forhindre massernes oprør.

I Mellemamerika er der erklæret undtagelsestilstand i El Salvador, og det ultrareaktionære regime har erklæret krig mod de fattige. I Mexico fører egentlige krigsherrer, finansieret af narkotikaforbruget i de imperialistiske lande, krig mod folket, og den ondeste og mest ondskabsfulde krigsherre er den føderale stat selv. Masserne i Guatemala og arbejderne i Panama kæmper fortsat mod de konstant forværrede forhold, den stigende fattigdom og elendighed.

På Antillerne (de caribiske øer) er Haiti plaget af en afskyelig borgerkrig mellem rivaliserende reaktionære, ansporet af den imperialistiske intervention. Det cubanske regime kan ikke levere det basale behov for elektricitet til befolkningen, og når masserne protesterer, bliver de mødt med voldsom undertrykkelse af revisionisterne.

Alt dette sker i forbindelse med den bureaukratiske kapitalismes dybe krise og USA-imperialismens stigende aggression, som fremskynder uroen og gør hele kontinentet mere ustabilt. I denne region er bøndernes, især de fattiges, kamp den vigtigste kraft i den demokratiske revolution. I øjeblikket kommer den revolutionære situation med ujævn udvikling i verden til udtryk i en koncentreret form i de undertrykte lande i Asien, Afrika og Latinamerika.

En vigtig strategisk styrke for den internationale kommunistiske bevægelse i dag er ICL's partier og organisationer, der opererer fra Rio Grande til Ildlandet. Det ville ikke være nok at sige, at prærien i Latinamerika er tør, det ville være mere præcist at sige, at hele regionen er en krudttønde, der er klar til at eksplodere i en revolutionær storm. På dette grundlag handler maoisterne ved at mobilisere, politisere, organisere og i stigende grad bevæbne masserne, hovedsageligt de fattige bønder, de vigtigste kræfter i den demokratiske revolution, med det urokkelige perspektiv at indlede Folkekrigen. Der er ingen tvivl om, at dette i øjeblikket er den vigtigste støtte, der kan gives til de kammerater, der kæmper i folkekrigene i Asien i dag.

Det reaktionære Marcos-regime i Filippinerne, der er imperialismens lakaj, mens det sælger ud af landet og forsøger at gøre det til et baseområde for imperialistisk krigsforberedelse, intensiverer krigen mod folket med kontrarevolutionære kampagner, der hovedsageligt er rettet mod kommunisterne. De arbejdende og revolutionære masser under ledelse af Filippinernes Kommunistiske Parti og den Nye Folkehær (NPA), som har ført en langvarig Folkekrig i mere end 56 år, er den største indre trussel mod de bureaukratisk-kapitalistiske magthaveres planer om udplynning og krig. Forkerte løfter og annoncerede indrømmelser om »amnesti« blev afsløret som en af dusinvis af røverhistorier, som den herskende Marcos-klike bruger til at sprede forvirring blandt masserne. »Planen om at besejre det Kommunistiske Parti« slår fejl, ligesom de tidligere, og intensiveringen af de kontrarevolutionære kampagner fører allerede til en intensivering af Folkekrigen, en rettelsesbevægelse, som giver en impuls til at gå videre med forskellige aspekter af den demokratiske revolution, hovedsageligt agrarrevolution. Vi fordømmer også på det kraftigste den morderiske »Operation Kagaar«, som den gamle bureaukratisk-kapitalistiske og ultrareaktionære stat er ved at udvikle mod folkemasserne i Indien. Kontrarevolutionære kampagner som Operation Kagaar er intensiveret, en yderligere krig mod folket og udslettelseskampagne, samtidig med at den generelle militarisering og korporativisering af den brahmanisk-hindufascistiske stat øges. Deres mål om at »knuse Folkekrigen« vil lide nederlag - som det kraftigt blev vist i »Operation Green Hunt«. I den proletariske internationalismes fulde ånd opfordrer vi til at forsvare og

støtte Folkekrigene i Indien og Filippinerne med alle mulige midler. Vi udtrykker vores fulde overbevisning om, at alle fjendens planer vil blive knust, og at folkekrigene med stærk støtte fra masserne i landene og solidaritet fra kommunisterne og de revolutionære i verden vil udvikle sig og knuse den gamle orden og etablere folkenes nye demokratiske magt.

I de imperialistiske lande fører bourgeoisiet en kampagne mod hårdt tilkæmpede demokratiske rettigheder og arbejderrettigheder. Dumpingen af krisens byrde på arbejderklassens og de brede folkelige lags skuldre bliver mødt med stigende arbejderkampe og strejker, mens vreden og afvisningen af disse falske »demokratier« uddyber parlamentarismens krise, hvor imperialisternes iboende tendens til fascisme og reaktionærisering gradvist kommer mere og mere åbent frem. Censur og undertrykkelse af demokratiske og antiimperialistiske bevægelser, som f.eks. i Frankrig og Irland, bliver mødt med protester og afsløring af den påståede »demokratiske« orden. Kampagnen for løsladelse af den kendte antiimperialist Georges Ibrahim Abdallah mobiliserer tusindvis af mennesker i hele landet, og kommunisterne spiller en vigtig rolle. Imperialistisk militarisering og eksport af krigsudstyr til Ukraine og Israel blev mødt med blokader og strejker af arbejdere i England og Italien. I Belgien kæmpede arbejderne i en generalstrejke mod forhøjelsen af pensionsalderen som led i en »pensionsreform«. Massive protester mod masseafskedigelse og afindustrialisering, især inden for bil- og anden industriproduktion, udviklede sig i USA, England, Tyskland og Østrig. I Spanien rejste arbejderne og masserne sig mod bourgeoisiets »krisestyring«, som forårsagede et mord på hundredvis af mennesker på grund af oversvømmelserne, især i Valencia, hvor ikke kun de borgerlige partier, men også kongen blev afvist militant af masserne. Den klart målbare stigning i arbejderskampe og massebevægelser i de imperialistiske lande afslører den opportunistiske og revisionistiske løgn om arbejderklassens »inaktivitet« og »passivitet« og fornægtelsen af dens revolutionære rolle i de imperialistiske lande. Den gamle kraft til at inddæmme og integrere arbejderklassen - socialdemokratiet - er i dyb krise og er i stigende grad ude af stand til at spille sin rolle for det imperialistiske bourgeoisie, hvilket også er grunden til, at især højreorienterede partier forberedes som en mulighed for »stabilisering«. Opportunisterne og det såkaldte »liberale venstre« afslører sig selv som den rådne hale af den gamle »borgerligt-demokratiske« orden ved at støtte de dominerende fraktioner af borgerskabet mod »fascismen«. Valgresultaterne og dynamikken inden for arbejder- og folkebevægelserne viser, at socialdemokratiet og opportunismen i stigende grad mister eller allerede har mistet sin hegemoniske position inden for arbejderbevægelsen og også i stigende grad ikke formår at inddæmme massebevægelserne, hvilket fører til et vist »vakuum« og dermed stigende »vilde« strejker og andre uafhængige aktioner fra de undertrykte. Kommunisternes muligheder for at udvide deres rødder i arbejderklassen og folkemasserne er gunstige, de må organisere sig og få dybe rødder i proletariatets klasse, dem, der ikke har andet

at miste end deres lænker, og smede denne mest konsekvente revolutionære klasse for at kunne tage sin historiske opgave med at lede den proletariske verdensrevolution. Dette vil utvivlsomt føre til fremskridt i processen med at rekonstituere de respektive Kommunistiske Partier og udviklingen af de socialistiske revolutioner.

Vi er helt sikkert i begyndelsen af en ny periode med revolutioner i verden, og forrådnelsen af imperialismen skrider frem dag for dag. Grunden for den proletariske verdensrevolution modnes, især bliver nødvendigheden af lederskaberne for de marxistiske-leninistiske-maoistiske Partier mere og mere tydelig. De dybere modsætninger mellem imperialisterne, den stigende imperialistiske aggression og reaktionære udvikling øger vreden hos de undertrykte verdensrettigheder og det internationale proletariat, og denne vrede leder efter kanaler til at realisere sig selv. Alle kommunister og revolutionære må fokusere på historiens uundgåelige gang og forvandle de objektive betingelser til politiske og organisatoriske fundamenter for udviklingen af den proletariske verdensrevolution. Den turbulente proces i verden og de skærpede modsætninger giver os mulighed for at skabe håb og ikke fortvivlelse. Som Formand Mao sagde: »Der er kaos på himlen: forholdene er gunstige.« Alle kommunister og revolutionære må leve op til deres ansvar.

Organiser massernes oprør under marxismen-leninismen-maoismens fane

Kampen for rekonstitueringen af de Kommunistiske Partier skal gribes fast, med initiativ, ansvar og proletarisk ambition. Ved at anvende marxismen-leninismen-maoismens almengyldige sandhed kreativt og fuldt ud forstå maoismen som det tredje, nye og højere etape i dens udvikling i overensstemmelse med de historiske og nationale betingelser for hver revolution, må kommunisten gøre fremskridt i udformningen af den generelle politiske linje og programmet for den revolution, de skal lede, midt i to-linje kampen og klassekampen for erobring af magten, som kun kan gennemføres ved hjælp af revolutionær krig, og samtidig opbygge de organisationsformer, der svarer til kampformerne. Kommunisten må gå til de dybeste og bredeste dele af masserne, uddanne dem i revolutionær vold og kampen mod revisionisme og opportuniste, bryde med bourgeoisiets »legalitet« og parlamentariske kretinisme og forstå, at revolutionens udvikling i verden defineres af de fattigste, som udgør flertallet, og som er mest tilbøjelige til at gøre oprør. Kun på den måde kan den »kolossale bunke affald« fejes væk, del for del, og kommunisterne kan håndtere forholdet mellem kampen for de daglige krav og kampen for magten korrekt, idet de forstår, at magten er massernes første og vigtigste krav. Kun på den måde kan arbejder- og bondealliancen opstå, som er garantien for proletariatets hegemoni i Fronten for den demokratiske revolution, og kun på den måde kan proletariatets hegemoni opretholdes også i den socialistiske revolution. Med denne orientering må vi organisere den mest konsekvente revolutionære klasse, proletariatet, sammen med den vigtigste revolutionære klasse i de undertrykte lande, bønderne, og danne en stærk Enhedsfront med alle andre revolutionære lag af de

undertrykte og udbyttede masser, kvinderne, de intellektuelle, de fattige masser i byerne, de unge, børnene og alle andre klasser og lag af folket.

Proletariatet kan kun erobre den politiske magt gennem revolutionær vold, og derfor er den vigtigste kampform den væbnede kamp, og den vigtigste organisationsform er de revolutionære væbnede styrker. Før udbruddet af en revolutionær krig skal alle kampe og organisationer tjene til at forberede den, efter dens indledning skal alt tjene dens udvikling indtil sejr.

De objektive betingelser for at udvikle folkekrigen er fantastiske, og alle de seneste erfaringer fra den væbnede konfrontation mellem imperialismen og verdens folk bekræfter gyldigheden af marxister-leninister-maoisternes militærteori. At mennesket er den afgørende faktor i krig, blev endnu en gang bevist i det store militære nederlag til de styrker, der blev ledet af USA-imperialismen i Irak og Afghanistan. Erfaringerne fra Den Nationale Modstandsfront i Palæstina viser, at langvarig guerillakrig med succes kan opretholdes selv i bymiljøer under de hårdeste forhold, så længe den regner med massernes støtte og henter sin styrke fra dem. Erfaringerne fra slagmarkerne i Palæstina eller Ukraine får imperialisternes strateger til at ændre deres teori, og nu anerkender de igen landkrigens afgørende betydning, og inden for den får tunnelkrig igen større betydning. Selv udviklingen af sådanne våben som droner kan blive en nyttig del af den Revolutionære Hærs arsenal, når først folkekæmperne lærer at håndtere dem.

Alt dette gør os mere overbeviste, mere beslutsomme og mere ambitiøse i forhold til at tjene genforeningen af verdens kommunister med henblik på at rekonstituere Den Kommunistiske Internationale. Denne kamp er lang og kompleks, og fjendens konstante angreb gør den endnu vanskeligere, men vi kommunister eksisterer netop for at løse de problemer, som den proletariske verdensrevolution konfronterer os med. Kommuniste er overlegne i forhold til alle vanskeligheder, og intet eller ingen kan stoppe os. Vi vil sejre.

Mens mange »antiimperialistiske« diskurser præsenterer parlamentariske eller reformistiske kampe som en løsning, har den historiske erfaring vist, at disse metoder ikke gør andet end at intensivere udnyttelsen af folkene og legitimere udnyttelsen. På dette tidspunkt er opbygningen af en revolutionær, klassebaseret og international antiimperialistisk kamp en presserende nødvendighed. Det er nødvendigt at organisere den revolutionære vold og folkekrig fra verdens undertrykte folk og det internationale proletariat uden nogensinde at glemme, at kontrarevolutionær vold overvindes af revolutionær vold. Parlamentarisk eller reformistisk opportunisme tjener til at sikre kontinuiteten i det eksisterende system og gøre de undertrykte rettigheder endnu mere sårbare. Derfor er ideologisk klarhed, politisk initiativ og udvikling af nationale og internationale organisationer for at styrke grundlaget for den proletariske verdensrevolution ikke en mulighed, men en nødvendighed. Det

konkrete modstykke til denne nødvendighed bliver vigtigere i dag med styrkelsen af de marxistisk-leninistisk-maoistiske Partier, fremskridtene i genopbygningsprocesserne og udviklingen af antiimperialistiske internationale organisationer).

Den presserende opgave, vi står over for i dag, er at give form til den internationale antiimperialistiske front, hvis hovedformål er at løfte støtten til Folkekrige op på et højere niveau. I den forstand bekræfter vi vores klippefaste støtte til Perus Kommunistiske Parti, Filippinernes Kommunistiske Parti, TKP/ML og kampen for vores kammerater i Indiens Kommunistiske Parti (Maoister), som i dag kæmper heltemodigt for at besejre »Operation Kagaar« (omringnings- og tilintetgørelsesoperation) fra den gamle reaktionære indiske stats væbnede styrker, for at forblive på Folkekrigens vej og for at holde det røde fane højt. Vi er overbeviste om, at vores kammerater vil knuse den kontrarevolutionære omringningskampagne, og at Folkekrigen vil sejre i sidste ende.

Vi opfordrer alle kommunister og revolutionære i verden til at forene sig med os under marxismen-leninismen-maoismens fane i den uforsonlige kamp mod imperialismen, revisionismen og verdensreaktionen i den proletariske verdensrevolutions tjeneste.

LEVE DEN FØRSTE MAJ!

NED MED IMPERIALISME, REVISIONISME OG REAKTION!

**SEJREN TILHØRER DET MODSTRÆBENDE OG KÆMPENDE INTERNATIONALE
PROLETARIAT OG VERDENS UNDERTRYKTE FOLK!**

**VI VIL VINDE, DET INTERNATIONALE PROLETARIAT OG VERDENS
UNDERTRYKTE FOLK VIL VINDE!**

SEJR TIL FOLKEKRIGENE!

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN!

LEVE IKF!

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNATIONALISME!

FREMAD I OPBYGNINGEN AF DEN ANTIIMPERIALISTISKE FRONT!

PROLETARER I ALLE LANDE, FOREN JER!

Internationalt Kommunistisk Forbund

1. maj 2025